

MÜCÂHİD KİMDİR?*

Eüzü bi'llâhi mine'ş-şeytâni'r-racîm.

Bi'smi'llâhi'r-rahmâni'r-rahîm.

El-hamdü li'llâhi rabbi'l-âlemîn... Ve'l-âkıbetü li'l-müttakîn... Ve's-salâtü ve's-selâmü alâ seyyidinâ muhammedin ve âlihî ve sahbihî ecmaîn...

İ'lemû eyyühe'l-ihvân... Inne efdale'l-kitâbi kitâbu'llâh... Ve enne efdale'l-hedyi hedyü muhammedin salla'llâhu aleyhi ve sellem... Ve şerre'l-umûri muhdesâtühâ... Ve külle muhdesin bid'ah... Ve külle bid'atin dalâleh... Ve külle dalâletin fi'n-nâr... Ve bi's-senedi'l-muttasılı ile'n-nebiyyi salla'llâhu aleyhi ve selleme ennehû kâl:

الْمَجَالِسِ بِالْأَمَانَةِ فَلَا يُحِلُّ لِمُؤْمِنٍ

أَنْ يَرْفَعَ عَلَى مُؤْمِنٍ قَبِيحًا

(ابن لال عن أسامة بن زيد)

RE. 233/1 (*El-mecâlisu bi'l-emâneti, felâ yahillü li-mü'minin en yerfea alâ müminin kabîhan.*)

Sadaka rasûlü'llâh, fî mâ kâl, ev kemâ kâl.

“—Mefhar-i mevcûdât Muhammed Mustafâ râ salevât!” [Allâhümme salli alâ seyyidenâ muhammedin ve alâ âli seyyidinâ muhammed...]

* Bu konuşma; Merhum Dr. Metin Erkaya tarafından, titizlikle çalışılarak metne dönüştürülmüştür. Mekanı Cennet olsun.

“–Seyyidü’s-sâdât Muhammed Mustafâ râ salevât!” [Allâhümme salli alâ seyyidenâ muhammedin ve alâ âli seyyidinâ muhammed...]

“–Habîb-i Hüdâ Muhammed Mustafâ râ salevât! [Allâhümme salli alâ seyyidenâ muhammedin ve alâ âli seyyidinâ muhammed...]

Cenab-ı Feyyâz-ı Mutlak Hazretleri, iki cihanın serveri, sevgili Peygamberimiz’in şefaatine cümlemizi nâil eylesin...

a. Meclisler Emânettir

İbn-i Lâl, Üsâme ibn-i Zeyd RA’dan rivayet etmiş.

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:¹

الْمَجَالِسِ بِالْأَمَانَةِ فَلَا يُحِلُّ لِمُؤْمِنٍ
أَنْ يَرْفَعَ عَلَى مُؤْمِنٍ قَبِيحًا

(ابن لال عن أسامة بن زيد)

RE. 233/1 (*El-mecâlisu bi’l-emâneti, felâ yahillü li-mü’minin en yerfea alâ müminin kabîhan.*)

(*El-mecâlisu bi’l-emâneti*) “Meclisler emanettir. (*Felâ yahillü li-mü’minin en yerfea alâ müminin kabîhan*) Bir müminin bir mümine çirkin bir şey götürmesi yakışmaz.”

¹ *Kenzü’l-Ummâl*, c.IX, s.144, no:25431; *Câmiü’l-Ehâdîs*, c. XXII, s128, no:24483.

Mecâlis, meclislerin cem'i, toplantı yerleri. Gerek hususi, gerek umumi insanlar daima toplanıp konuşmak arzusunda olurlar. Öyle bir toplantıda konuşma esnasında, birbirlerine karşı gizli- aşıkâr sözleri olur. bu sözler emanettir. Bu mecliste konuşulan sözleri dışarıya çıkarmak, nakletmek o meclise hıyanettir. Habis bir şeydir. Bunun yapılmamasını Cenab-ı Peygamber Efendimiz tavsiye buyurmuşlardır.

Yalnız o konuşma esnasındaki mecliste memlekete, millete veyahut şahıslara bir zarar düşüncesi varsa, öyle bir şeyler tasavvur olunduysa, onu ihbar da vacib olur.

b. Meclisler Üç Tanedir

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:

الْمَجَالِسُ ثَلَاثَةٌ غَانِمٌ وَسَالِمٌ وَشَاحِبٌ

فَأَمَّا الْغَانِمُ فَالَّذَا كَرِهَ وَأَمَّا السَّالِمُ فَالْسَّائِكُ

وَأَمَّا الشَّاحِبُ فَالَّذِي يُشَغِبُ بَيْنَ النَّاسِ

(العسكري في الأمثال عن أنس)

RE. 233/2 (*El-mecâlisü selâsetün: Gànimün, ve sâlimün, ve şâcibün; feemme'l-gànimü fe'zzâkiru; ve emme's-sâlimü fe's-sâkitü, ve emme'ş-şâcibü fe'llezî yağşebü beyne'n-nâsi.*)

(*El-mecâlisü selâsetün*) “Meclisler üçtür: (*Gànimün, ve sâlimün, ve şâcibün*) Gânim, sâlim ve şâhip. (*Feemme’l-gànimü fe’zzâkiru*) Gânim, zikredendir. O zikir meclisinde bulunur, ganimet kazanır. (*Ve emme’s-sâlimü fe’s-sâkitü*) Sâlim, mecliste sükût ederek sâlim olan kimsedir. Yalan yanlış söz ederek zarara girmemiştir. (*Ve emme’ş-şâcibü fe’llezî yağşebü beyne’n-nâsi*) Şâcip ise, bâtıl şeylere dalıp zarara uğrayan kimsedir.”

Toplantı meclisleri üç sınıf üzerinedir, Efendimiz’in verdiği adlar: *Gànim, sâlim, şâhid...*

Gànim, ganimet meclisi. *Ganimet*, malum ya asker muharebe eder, düşmanı yener. Yendikten sonra ele geçirdiği malzemeye ganimet derler. Bu asker arasında taksim olunmuş evvelce... Koyun, keçi, deve, eşya, para; ne bulunursa asker arasında taksim olunur, zengin olurlarmış bir an için. Yani, birçok kazançlara sahip oluyor.

Fakat esas ganimet para-pul değildir, Allah-u Teâlâ ve Tekaddes Hazretleri’nin zikredildiği meclis ganimet meclisidir. Öteki ganimette ölüm var. Şehid olacaksın, veyahut yaralanacaksın, yahut esir düşeceksin, yahut birçok sıkıntılara katlanacaksın. Neticede bir ganimet belki eline düşer ama bu kadar zorluklardan sonra... Ama bu ganimet ki hiç zorluğu yok. Meşakkati yok, tehlikesi de yok... Nedir? Allah-u Teâlâ’nın zikir meclisleridir.

Şimdi bu meclisin ismi ganimet meclisidir. Niçin? Allah-u Teâlâ'nın zikri yapılıyor burada. Ama biz Allah Allah demiyoruz ya. Evet Allah Allah demek, o başka. Ama şu meclisimiz zikir meclisidir. Zikrin envai var; namaz kılmak zikirdir, oruç tutmak zikirdir, sadaka vermek zikirdir, hayra delaletler zikirdir, hayır işlerinin hepsi de zikirdir.

Dille yapılan zikrin de çok neveleri vardır. *Allah* der, *Lâ ilâhe illa'llah* der, *Hay* der, *Hu* der... Doksan dokuz esmanın her biri ile Cenâb-ı Hakk'ın zikri mümkündür, yapılır. Fakat burada Cenâb-ı Peygamber'in zikrettiği zikir meclisleri, ilim meclisleridir.

Cenab-ı Allah Celle ve A'lâ buyuruyor ki:

فَسْئَلُوا أَهْلَ الذِّكْرِ إِنْ كُنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ

(النحل: ١٢٨)

(*Fes'elû ehle'z-zikri in küntüm lâ ta'lemûne*)
“Eğer bilmiyorsanız zikir ehline sorun!” (Nahl, 16/128)

Buradaki ehl-i zikirden murad kim? *Allah Allah* diyenler, *Lâ ilâhe illa'llah* diyenler mi?

Hayır murad-ı ilahi bu değil; burada kastedilen ehl-i ilimdir. “Ehl-i ilimden sorunuz!” diyor. Demek ilim, hadd-i zatında kendisi zikirdir. İlmin tabii ibtidası var, intihası var. İbtidası nasara yensurudan başlar.

“—Nasara yensurunun ilimle ne alâkası var?”

Sarf nahiv dersleriyle Arapça öğrenilir, ilme onunla başlanır. Buna ilm-i alet derler, ilim onunla öğrenilir. Onsuz ilim öğrenilmez. Binâen aleyh, nasara yensuruyu da bellemek gerekir.

Doğuşta çocuk ufacıktır, bir işe yaramaz. Ondan istikbalde ümit var, büyüyecek. İstikbalde ondan faydalanılacak. E o çocuk kendi işe yaramıyordu, ama ona kıymet veriyorduk. Binâen aleyh nasara yensurunun da kıymeti çok yüksektir. Çünkü istikbal onda... O nasara yensurunun altından çıkacak istikbal. Nasara yensuru olmadan ehl-i ilim olmanın imkanı yok. Evvela ilim, ondan sonra Allah-u Teâlâ'nın zikri lazım.

Şimdi Cenab-ı Peygamber de meclislerimizi beyan ederken üç nevidir dedi. Birisi zikir meclisleri. Tabii hepsine şamil olur. namaza da şamil, vaaza da şamil, derse de şamil, hepsine şamil. Öyle olunca şimdi buraya bir bina yaptık. Bunun ne faydası olur buraya? Hiçbir faydası olmaz. Ya bunun faydası ne ile olacak? İçinde okuyanlarla...

(Şerefü'l-mekân, bi'l-mekân) Mekânın şerefi, içinde oturan kimseden dolayıdır. İçinde kim oturuyorsa, şeref onunla kaim. Buraya hayvanları bağlarsan, ahır olur burası. Ama burada ilim tahsil olunacak biri kalırsa, şerefi de ona göre yüksek olur. Çünkü insanın şerefi de ancak ilim iledir.

İlimde de çeşit çok, nevileri çok. Saymaya da gücümüz yetmez. Fakat asıl murad-ı ilâhi ilm-i şerîattır. Çünkü insan dinini bilmedikçe, bütün bilgileri bilmiş olsa neye yarar? Dünyada ne kadar bilgi var? Tabii hepsini zaptetmek insan için mümkün değildir ama mesela çoğunu öğrenmiş, çok profesör olmuş, kaç mektepten icazetname almış. Her dile vakıf, her bilgiye vakıf. Ne olursa olsun. Dininden haberi yoksa, gene cahildir.

Muhakkak evvela dinini bilecek. Dinini bilmeden başka şeyleri bilirse, o ehl-i zikirten sayılmaz. Onun için faydasından çok zararı vardır. Onun için buradaki Allah-u Teâlâ'nın zikrini yapanlar, Allah diyenler de onun içine dahilse de, asıl matlub olan ilim meclisleridir.

Şimdi bir arkadaş bize anlattı. Şurada Sağmalcılar var. Sağmalcılarda bir kurs binası yapılmış, dört kat üzerine. O da bizim gibi bir insandan ibaret. O dört kat kurs binasında yüz elli tane çocuk okuyormuş. Hükümet oraya iki tane resmi kurs hocası vermiş. Fakat iki resmi kurs hocası kâfi gelmediği için, oranın idare meclisi altı tane hoca da dışarıdan temin ederek o kursu idame ettiriyorlar, çalıştırıyorlar.

Hafız yetiştiriyorlar. Bir hafızın yetişmesi ne demektir bilir misiniz? Hafız, Kur'an-ı azîmü'ş-şanı ezberlemiş insana diyorlar. Bu nedir? Allah-u Teâlâ'nın kelimasını. İlim ki ilim, bu kelamullahın içerisinde mahfuzdur.

Kelamullahın içerisinde mahfuz olan ilmi, kafasına saklamış, gönlüne saklamış. İşte bazen gelirler, bize de okuyuverirler böyle. İstifade ederiz kendilerinden. Bunu ezber edecek, belleyecek, bununla amel olacak yerleri yapmak, yetiştirmek bugünkü insanın vazifesi. Dün nasıl bizi yetiştirdiyse, bugünkü insan da yarınki insanı yetiştirecek. Eğer biz yarınki insanı ihmal edersek, vebal hepimize aittir. Şimdi oradaki zat dedi ki bana:

“—Ayda on bin lira masrafı var cemiyetin...” dedi.

Çocuklara bakıyor da, belki de daha fazla geliyor. On bin lira da yetmez yani. Şimdi biz bunu buraya yaptık ama büyük gayret kuşağı belimize kuşanacak.

Bak şimdi aşağıda cihad meseleleri gelecek. Muharebe meydanlarında dövüşmek kolay değil. Zaten şimdi vakti de değil. O dövüşmenin ikinci yolu var, paralarla bu mücahidleri yetiştirebilmek. Yarının mücahidi, bugün yetişir. Bugün bu mücahidi yetiştirebilirsen, ne mutlu sana, ne bahtiyar insansın. Eğer yetiştiremezsen, adeta diyecek ki ne yazık bizlere artık. Allah hepimizi affetsin... Tefvikât-ı samedâniyyesine mazhar buyursun...

Hepimiz için okumak mümkün değil. Hepimiz okuyalım da hoca olalım, bu mümkün olmaz tabii. Herkes sınıflara ayrılmış, çeşitli mesleklere ayrılmış. Herkes sınıfında, mesleğinde çalışacak. Fakat bir zümre de bize lazımdır ki, bize dinimizi öğretsin.

Bize dinimizi öğretecek bir zümreyi yetiştirmek de bizim vazifemiz. Eğer biz bu vazifeyi ihmal edersek, vebal hepimize ait.

“–Canım benim neyime lazım?”

Senin neyine lazım olmaz. Hepimizin bu memlekette hissesi, hakkı var. Hepimiz bu memleketin muhafazasına, müdafaasına, icabına göre çalışmamız, gayret etmemiz; dinimizin iktizası, İslâmiyet’in iktizası, vatanımızın iktizası, cemiyetimizin iktizası ne ise ona göre gayret etmemiz lâzım! Herkes bunun içerisine dahil olur.

Onun için, bu ganimet meclisi, zikir meclisidir. Zikir meclisinden murad, aynı zamanda ilim meclisidir. Onun için büyükler demişler ki: Bütün kuvvetini ilm-i fıkha ver, onu öğren. Başka ilimlerle ömrünü zayi etme! İlmin nev’i çok. Hepsinin de hepimize faydaları vardır. Fakat en büyük fayda, fıkıh ilmindedir.

Namaz da onun içerisinde, dünya da içinde, ahiret de içindedir. Dünyanın, ahiretin fevaidini öğrenmek istiyorsan, ilm-i fıkha sarıl! Onun için fıkıhçı yetiştirmek, bugün bize düşen vazifedir. Bu vazifede ihmal etmek lâzım!

Affedeceksiniz, kusura bakmayın. Şimdi yaz mevsimi hepimiz birer yazlığa dağılıcağız. Bir yazlık kaç liraya patlıyor insana biliyor musun? Bu para hem yığınla günaha sokuyor bizi, hem de havaya gidiyor bu para. Hem zararımıza hem de faydası yok. Bu on bin lirayı hayra harcasak ne güzel olur.

Müslümanın imanındaki zaafiyetin sebebi. Ehl-i zikirten haberi yok. Onun için gafleti bırakmalı. Paraları fuzuli yerlere harcamaktansa paranın nereden bize fayda vereceğini bulup oralara harcamak lazım.

Para hadd-i zatında bir kağıttır. İster madenden olsun, altın, gümüş olsun cisimdir, maddedir. Onun ne kabahati var. Parayı kullandadır kabahat. Parayı hayra harcarsan, hayrun fi sebilillah olur. Şerre harcarsan şer olur. Nereye harcayacağın bilgine, ilmine bağlıdır. İlmi olmayan insan her çeşit kılıfa, kılığa girer. Niçin? İlmi yok, bilmiyor. Akıntıya tabii... Aklı olan insan kendisini kurtarmak için çalıya takılır, çırpıya takılır, bir şeye takılır, kendisini kurtarmaya çalışır. Akıntıya gitmez. Akıntıya giden insan mutlaka akılsız insandır. İleride boğulacak ve ölecektir. Akıntı onu götürecektir, derin bir yere atacaktır. Artık çıkma imkânı da bulamayacak, ölecektir.

Onun için müslüman akıntıya gitmez, çünkü aklını kullanır. Akıl ilimle kullanılır. İlimsiz akıl kâfi değildir insana. Onun için ilmi öğrenmek için muhakkak çalışacak, kendimiz de öğrendiğimiz kadar öğreneceğiz. Geriden gelen yavruları asıl yetiştirebilmek için... Bu memleketin istikbali onların elinde. Onların elinde olduğu için eğer onları yetiştirmeye gayret etmezsek, himmet etmezsek, faydalı olamazsak, zarar hepimizin üzerindedir. Allah affetsin...

İkinci meclis, *âlim* olan meclistir. Hangisidir?

Sükut meclisidir. Hayır biliyorsan, hayır konuşabileceksen, bildiğin bir bilgi varsa hayra dair, onu söylemektir. Fakat böyle bir bilgin yoksa, sükut et, dinle. İkinci meclis de böyle meclistir.

Çünkü tefekküre dalmıştır herkes. Allah-u Teâlâ'nın azabını düşünür, kuvvetini kudretini düşünür. Kendi istikbalini düşünür, hayrını düşünür, beşeriyetini düşünür. Allah'a kul olup olamadığını düşünür. Bu gibi şeylerle vaktini geçirir.

Üçüncü meclis *şâhib* olan meclistir. Hangi meclistir? İnsanlar arasında fitne ilka eden meclistir. İnsanların arasına fitne ilka ediyorlar. Çeşitli bahanelerle, çeşitli şeyler fitneler doğurmaya çalışırlar. Akıl veriyor, fikir veriyor, gazeteye yazıyor, mecmuasında yazıyor. Nerede fırsat bulursa hep fitne çıkaracak, fesat çıkaracak şeylere teşebbüs edilen meclisler meclis-i şâhibdir.

c. Meclisler Üç Çeşittir

El-Askerî, Ebû Hüreyre RA'dan rivayet etmiş, Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:²

الْمَجَالِسُ ثَلَاثَةٌ غَانِمٌ وَسَالِمٌ وَشَاحِبٌ فَأَمَّا
الْغَانِمُ فَالَّذِي يَذْكُرُ اللَّهَ وَأَمَّا السَّالِمُ فَالَّذِي
يَسْكُتُ وَالشَّاحِبُ الَّذِي يَخُوضُ فِي الْبَاطِلِ

(العسكري عن أبي هريرة)

RE. 233/3 (El-mecâlisü sel âsetün: Gànimün, ve sâlimün, ve şâcibün; feemme'l-gànimü fe'llezî yezkürü'llahi, ve emme's-sâlimü yeskütü, ve's-şâcibü'llezî yehûdu fi'l-bâtılı.)

(El-mecâlisü selâsetün) “Meclisler üç kısım üzerinedir: (Gànimün) Bir meclis ganimet meclisi, (ve sâlimün) bir meclis sükut meclisi, (ve's-şâcibü'llezî yehûdu fi'l-bâtılı) bir meclis de günah meclisidir.”

Meclisler üçten ibarettir: Gànim, sâlim, şâcib...

Ganimet meclisi, Allah-u Teâlâ'nın zikrolunduğu meclislerdir. Sâlim olan meclisler de sükût ile geçiriyorlar, günaha girmiyorlar. Nefesler insanlara sayıyla verilmiştir. Bu yaşadığımız, aldığımız nefes yok mu; o sayıladır. O tükenmedikçe insanın canı çıkmaz. Ecelin gelmesi, o nefesin tükenmesine bağlıdır. Kazaen olur, yatakta olur, nerede olursa olsun. Nefes tükenmiştir, ruh kabz olmuştur, adam gitmiştir. Adamın gitmesi, bu nefesin tükenişine bağlıdır.

Bu nefesin de ne kadar verildiğini, Allah'tan başka kimse bilemez. Onun için herkes nefesinin son nefes olduğunu hesaba katarsa, daima hazırlıklı olması lazım. Bu hazırlık da tabii ahiret için olacak. Onun için sükût, efdaldır ki, bu nefesi zayi etmiyor insan.

Bakınız bizim camilerimizde eskiden mumlar yanardı. Bu mumları söndürmek için püf püf

² Kenzü'l-Ummâl, c.IX, s.147, no:25451; Câmiü'l-Ehâdis, c.XXII, s.129, no:24485.

püf diye söndürürler mumları. Bunu yasak etmişler. Bunu üflemeyeceksiniz. Ya? Bir maşa bulacaksınız, mumlarını sıkacaksınız. Çünkü nefesinizi zayi ediyorsunuz demişler. Nefeslerin zayi olmaması için o püf demek yasak olmuş. Onu sıkıp söndüreceksin, nefesini harcamayacaksın ona. Yahut bir şeyle söndüreceksin. Üfurmeyeceksin.

Çünkü o nefeslerin her birisi bir cevher ki ne altınla, ne gümüşle, ne yakutla ölçülemez. Bir nefesinin kıymeti ölçmeye beşerin gücü kafi gelmez. O kadar kıymetli bir şey. O kadar kıymetli olan nefeslerimizi nasıl boşa harcadığımızı, kaçırdığımızı tasavvur edin.

Beş kuruşumuz kaybolursa, acıyoruz. Beş liramız kaybolursa, çok acıyoruz. Beş yüz, beş bin liramız kaybolursa daha çok acınıyoruz. Ya nefeslerimize neden acımıyoruz? Beş bin lira bir nefesin yanında hiçten ibarettir. Ona acıyoruz, ona acımıyoruz. Demek ki ilmimiz yok, demek ki cehlimiz var. Cehlimizden dolayı paraya kıymet veriyoruz, acıyoruz. Asıl manevi olan gücümüze acıyamıyoruz. Allah affetsin cümlemizi...

Onun için Cenâb-ı Peygamber, “Ya hayır söyle, yahut sükut eyle!” demiş.

Şâcib de işe yaramayacak şeylerle vaktini geçiriyor. Boş sözlerle, batıl sözlerle, fitne fesatlarla vaktini geçirmek de o meclislerin en kötüsüdür yani. Sen öyleyse iki meclise devam et. Ya zikrullah olan bir meclise, veyahut sükut meclislerine...

Onun için bir büyük zat, bir büyüğü duymuş. “Gidelim, şunu ziyaret edelim demiş, elini öpelim, duasını alalım!” Epey bir yol gitmiş. Yakalamış adamı bir mescidde... Adam başcağızını önüne eğmiş. “*Selâmün aleyküm!*” demiş. “Ve aleyküm selâm!” demiş mi, dememiş mi onu pek bilmiyorum. Adam bir gün durmuş, iki gün durmuş, üç gün durmuş orada... Ne hoş geldin diyor, ne de buna bir şey söylüyor. Adamın karnı da açmış. “Gidince belki o adam bana bir şey verir, yerim!” demiş ama, adam yemeğe de kalkmamış, o da yok.

Adam diyor ki ben tabiaten doydum. O adamın yanında durduğum müddet zarfında açlığım gitti, tokluk geldi. Sükut ile sabrettim. Sonra adam şöyle döndü:

“—*Selâmün aleyküm!*” dedi. “Yeter bu kadar, git!” demiş. Bahaeddin Nakşibend Hazretleri de:

“—Sükûtumdan nasihat alamayan, sözümünden hiç anlamaz!” demiş.

Sükût insana çok büyük ders verir.

Onun için Ma’rifetname sahibi İbrahim Hakkı Hazretleri’nin kitabında sükût hakkında belki yüzlerce satır, belki binlerce satır, onun kendisine mahsus tabirleriyle yazılar yazmış. Sükutu tavsiye ediyor, çok konuşmamayı tavsiye ediyor.

Onun için meclisin ikincisi, sükût meclisidir. Ya ilim meclisi olacak, zikrullah meclisi; yahut sükût meclisi olacak.

Üçüncü meclise sakın katılma! Üçüncü meclis fitne-fesat meclisi. Ömrü zayi eden meclis. Sakın öyle meclislere ne git, ne de uğra, ne de sokul... Ta ki oradaki kardeşini kurtarmaya çalış.

d. Mücâhid Kimdir?

Tirmizî, Fudâle ibn-i Ubeyd RA'dan rivayet etmiş.

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:³

الْمُجَاهِدُ مَنْ جَاهَدَ نَفْسَهُ فِي ذَاتِ اللَّهِ

(ت. حسن صحيح والعسكري عن فضالة بن عبيد)

RE. 233/4 (*El-mücâhidü men câhede nefsehû fî zâtî'llâhi*) “Mücahid o kimsedir ki, Allah'ın zâtı uğrunda nefsiyle mücadele eder.”

Kimdir mücahid? İşte silahını almış, bıçağını almış, hançerini almış, atına binmiş, bombasını da eline almış, makineli tüfeğini de almış, fî sebîli'llâh çıkmış düşman kırmağa...

³ Tirmizî, *Sünen*, c.VI, s.163, no:1546; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.VI, s.21, no:24004; Hâkim, *Müstedrek*, c.I, s.54, no:24; Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.XVIII, s.309, no:796; Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.VII, s.499, no:11123; İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.X, s.484, no:4624; Bezzâr, *Müsned*, c.II s.58, no:3752; Kudâî, *Müsnedü's-Şihâb*, c.I, s.109, no:131; Abdullah ibn-i Mübârek, *Zühd*, c.I, s.285, no:826; Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.IV, s.206, no:6629; Heysemî, *Mecmaü'z-Zevâid*, c.III, s.589, no:5625; Fudâle ibn-i Ubeyd RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.IV, s.430, no:11261; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XXII, s.129, no:24487.

Bak onu demedi Peygamber SAS. Evvelâ nefsini öldüreceksin, nefsinle mücahede edeceksin. Nefsinin hak yola sokabiliyor musun sen evvela? Nefsine hakkı tanıtabiliyor musun?

(*Fî zâtî'llâh*) “Allah’ın zâtı için, Allah-u Teâlâ’nın rızası için demek. Allah-u Teâlâ’nın rızasına sevk etmek için nefsiyle mücahede edecek, zorlayacaksın. Elin gavurunu kesmek kolay. Atarsın kurşunları, birçok gavuru öldürebilirsin. Ama kendini kurtaramadıysa, kendini hak yola sokamadıysa, kendin hak yolunda duramıyorsan, hakkı kabul etmemişsen henüz...

Müslümanız ama birçok haksız hareketlerimiz var! Bu haksız hareketlerle gene müslümanlık davasındayız. Asıl o haksız şeyleri terk etmek lazım. Müslümanın nasıl olması lazım?

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:⁴

الْمُؤْمِنُ مِنْ أَمِنَهُ النَّاسُ وَالْمُسْلِمُ مَنْ
سَلِمَ الْمُسْلِمُونَ مِنْ لِسَانِهِ وَيَدِهِ

(حم.ن.ع.حب.ك.والعسكري عن أنس)

⁴ Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.III, s.154, no:12593; İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.II, s.264, no:510; Bezzâr, *Müsned*, c.II, s.357, no:7432; Kudâî, *Müsnedü’ş-Şihâb*, c.I, s.109, no:130; Heysemî, *Mecmaü’z-Zevâid*, c.I, s.215, no:168; İbn-i Adiy, *Kâmil*, fi’d-Duafâ, c.II, s.263; Ebû Nuaym, *Hilyetü’l-Evliyâ*, c.III, s.24; Enes ibn-i Mâlik RA’dan.

Kenzü’l-Ummâl, c.I, s.150, no:748; *Câmiü’l-Ehâdîs*, c.XXII, s.102, no:24428.

RE. 230/3 (*El-mü'minü men eminehü'n-nâsü, ve'l-müslimü men selime'l-müslimûne min lisânihî ve yedihî*)

(*El-mü'minü men eminehü'n-nâsü*) “Mü'min, insanların kendinden emin olduğu kimsedir. (*Ve'l-müslimü men selime'l- müslimûne min lisânihî ve yedihî*) Müslüman da müslümanların elinden ve dilinden zarar görmediği kimsedir.”

O kardeş Medine-i Münevvere'den gelmiş. Geçen de bir Arap gelmişti, Afrika'nın neresinden geldiyse simsiyah bir çocuk. İkisinin de parasını almışlar. Bu zavallının da parasını almışlar. Medine-i Münevvere'den buraya dostlarını ziyarete gelmiş. Abdest alırken cebinden paralarını çekmiş almışlar. Bu adam da müslüman değil mi? Sorsan, ben de müslümanım der. *Lâ ilâhe illa'llah* der on defa belki.

Bizim bu Ermeniler, Rumlar memleketimizdeyken Bursa'da Ezan-ı Muhammedî okunuyor. Köylü kardeşler de toplanmışlar bir kahveye; alamıyor musun, veremiyor musun diyerek tavla oynuyorlar. Bir Ermeni gelmiş. Demiş:

“—Yâhu siz müslüman mısınız? Bakın müezzin *Allahu ekber* diye davet ediyor. Nedir sizin bu haliniz burada?”

Bu sefer biz de Kudüs'te iken, orada Halil İbrahim'e uğradık. Etrafında kahveler dolu. Ezanlar okunuyor, biz camiye giriyoruz. Arkadaşa dedim ki yâhu bunlara da söyle camiye gelsinler.

Kahve dolu, boyna iskambil oynuyorlar, kumar oynuyorlar. Kimse kılıfını bile bozmadı.

O Ermeni ne dese iyi biliyor musunuz:

“—Ben Ermeniyim diyor. *Lâ ilahe illallah, muhammedun rasûllüallah...* Şimdi ben müslüman mı oldum? Gene Ermeniyim, gene Ermeniyim!” diyor. O gavur diyor bunu.

Binâen aleyh, insan dediği kelimenin lafzına uydurması lazım kendini. Ben müslüman mıyım? Müslümanlığı kabul etmiş miyim? Müslümanlık ne istiyor?

Allah’a kuluk istiyor. Allah-u Teâlâ’nın rızasını istiyor. Öyleyse benim Allah-u Teâlâ’nın rızasına kendimi uydurmaklığım, o yola girmekliğim lazım!

Alemin parasını çalmak, hileyle başkasının malını zimmetine geçirmek. Hepsi birdir hırsızlığın. Kimisi zorla alır. Eşkıyalar yol kesiyorlar mesela. Öldüreceğim seni, çıkar paraları diyor. Veriyor o da... Bu da gizlice çalışıyor. Öteki de kitabından, hesabından çalışıyor. Çalmanın yolları çok. Hepsi hırsızlığın altına girerse bundaki müslümanlık ne kadar olur?

Allah kusurlarımızı affetsin...

Onun için Peygamber SAS mücahidi bize tarif ederken (*El-mücâhidü men câhede nefsehû fi zâtillâh*) “Mücahid o kimsedir ki, Allah’ın zâtı uğrunda nefsiyle mücadele eder.” Bir diğerinde de, (*fi tâatillâh*) buyurmuş.

Malınla, canınla fi sebilillah mücahedeyi kendinde tatbik et evvela! Kendini İslâm yoluna sok, kendini müslümanlık yoluna sok. Peygamber SAS'ın huzuruna gitsen;

“–Sen kimsin?” dese,

“–Senin ümmetinim!” desen;

“–Benim böyle bir ümmetim yok!” dese ne diyeceğiz? Allah affetsin kusurlarımızı...

İki tane tabir konmuş: Birisi taat, birisi ma'siyet... Taat etmek kolaydır. Alırsın abdesti, bedava çünkü. *Allahu ekber* dersin, kılırsın namazı. Allah dediğin kadar dersin. Kolay. Ama ma'siyetten kaçmak zordur. Ma'siyet: günah, haram.

Fıkıh kitabını oku:

كُلُّ مَكْرُوحٍ حَرَامٌ

(Küllü mekruhun haramun) “Her mekruh haramdır!”

O mekruhları irtikâb ediyorsun, haramı irtikâb ediyorsun ey aziz kardeş. Binâen aleyh bunlardan kendini kurtarmak en birinci vazife, hepimizin kendisine düşen vazife...

Onun için bu mücahede-i nefsi yapabilmek lâzım. Ama mücahede yalnız olmaz. Hadd-i zatında bugünkü askerlik bizim önümüzde. Hiçbir asker tek başına çıkıp da ben düşmanla dövüşeceğim diyerek silahını, bıçağını alıp da düşmanın karşısına çıkamaz. Çıkarsa, öldürürler gider. Ya? Toplu halde çıkılır.

Ordu kumandanlarının himayesinde, usûlu dairesinde. Taburlara, bölüklere bölünerek... Herkes taksimat-ı vazifeye riayet ederekten düşmanla öyle çarpışılır.

Nefsiyle mücahede de kendi başına olmaz. Kendi başına al mushafı, oku da oku... Al eline tesbihi, *Lâ ilahe illa'llah* de de de. İstedığın kadar de. Bakalım nefsini bir adım geriye atabiliyor musun? Doğduğun günde neysen, bugün de osun.

Niçin? Tek başına olmaz bu iş. Onun da bir kaidesi, bir niyazı, bir usulü var. Çocuklara mektep olmasa. Okuyun işte çocuklar kitap. Okuyun, git profesör ol, ne olursan ol desen olur mu? Mutlaka mektebine gidecek. O mektepte hocanın önüne oturacak. Orada okuyacak, ondan dinleyecek. Merhale merhale nihayet mezun olacak. Ondan sonra da nasibi varsa büyük adam olacak.

Bu mücahedeyi nefis de ancak bu meratibe bağlıdır. Bu meratibe riayet etmeden imkânı yoktur. Şimdi bu mücahedenin faziletini Cenab-ı Peygamber şöyle beyan ediyor:

e. Mücâhid Allah'ın Himayesi Altındadır

İbn-i Mâce ve Ebû Ya'lâ, Ebû Saîd el-Hudrî RA'dan rivayet etmişler. Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:⁵

⁵ İbn-i Mâce, *Sünen*, c.VIII, s.249, no:2744; Ebû Ya'lâ, *Müsned*, c.II, s.494, no:1336; İbn-i Ebî Şeybe, *Musanef*, c.V, s.319, no:19772; Ebû Saîd el-Hudrî RA'dan.

الْمُجَاهِدُ فِي سَبِيلِ اللَّهِ مَضْمُونٌ عَلَى اللَّهِ إِمَّا
أَنْ يَكْفِيَهُ إِلَى مَغْفِرَتِهِ وَرَحْمَتِهِ وَإِمَّا أَنْ
يَرْجِعَهُ بِأَجْرٍ وَغَنِيمَةٍ وَمِثْلُ الْمُجَاهِدِ
فِي سَبِيلِ اللَّهِ كَمِثْلِ الصَّائِمِ الْقَائِمِ لَا يَفْتُرُ
حَتَّى يَرْجِعَ

(ه. ع. عن أبي سعيد)

RE. 233/5 (*El-mücâhidü fî sebîli'llâhi madmunün ale'llâh, immâ en yekfitehû ilâ mağfiretihî ve rahmetihî, ve immâ en yerciahû bi-ecrin ve ganimetin; ve meselü'l-mücâhidi fî sebîli'llâhi kemeseli's-sâimi'l-kâimi, lâ yefturu hattâ yercia.*)

(*El-mücâhidü fî sebîli'llâhi madmunün ale'llâh*) “Fî sebilillah cihadda bulunan kimse, Allah-u Teâlâ'nın kefaleti altındadır. (*Immâ en yekfitehû ilâ mağfiretihî ve rahmetihî*) Ya mağfiretine ve rahmetine derhal kavuşturur, (*ve immâ en yerciahû bi-ecrin ve ganimetin*) veya ecir ve ganimetle yerine sağ-salim döner.”

(*Ve meselü'l-mücâhidi fî sebîli'llâhi*) “Mücahid fî sebilillahın misali, (*kemeseli's-sâimi'l-kâimi*) gündüz oruçlu gece ibadette olan kimse gibidir. (*Lâ yefturu hattâ yercia*) Seferden dönünceye kadar böyle devam eder.”

Gerek dűşmanla dövüşmekte, gerek nefisini islahta olan mücahid, Allah-u Teâlâ ve Tekaddes Hazretleri'nin kefaleti altındadır. Onun himayesi altındadır.

şimdi birçok insanların, birçok sapık sözleri var. Sakın ha derviş olayım deme aklını kaçıırırsın diyor. Allah diyeceksin de aklın kaçacak ha? Ne kadar zıt bir söz. İşe yaramayan aklın zaten ne lüzümü var? Gidecekse gitsin varsın.

Ama harbe gideceksin, ölürsün. Ölüřüz diyerekten gitmemek olur mu? Muhakkak memleketin muhafazası için ölmeyi göze alarak gidiyoruz. İşte ölmeyi göze alarak nasıl gidiyorsan, Allah demek için de böyle her fedakârlığı göze alacaksın. Mal, mülk, evlat, çoluk, çocuk... Onlar geri merhale. Evvelâ istikbal lazım. İstikbalde dűşmanın yenilmesi lâzım.

Dűşman iki tane: Birisi iřte gavur olan. Birisi de asıl imanımıza dűşman olan dűşman. İmanımızı elimizden kapmaya amade olan nefis dűşmanı, řeytan dűşmanı.

Onun için bu mücahid hangisi olursa olsun, çıktı mıydı, ha ben bu işi yapacağım diyor çıkıyor meydana. Hakikaten böyle bir niyetle ortaya çıktıysa, Allah-u Teâlâ'nın kefaleti altındadır. Ya şehid olur, rahmet-i ilahiyeye nail olur, büyük nimete mazhar olur. Yahut da gazi olarıktan birçok ganimetlerle, sevaplarla evine döner.

Bu mücahid, gündüzleri bütün gün oruçlu, geceleri de sabahlara kadar ibadette... Hem saim, hem kaim. Bu adam ne sevap alıyorsa, mücahid-i fi sebilillah da aynı sevabı alır. Bir insanın da hiç durmadan oruç tutması, hiç durmadan namaza kaim olması mümkün değildir tabii. Fakat mücahid, aynı sevaba naildir. Sanki hiç durmadan oruç tutuyor, sanki hiç durmadan ibadette, taatte, namazda gibi. Hiç kendisine yorgunluk, bıkkınlık gelmiyor; ta evine dönünceye kadar bu ecr ü ganimet kendisinin defterine yazılır.

Ötekisi de, “Allah diyeceğim, nefsimi ıslah edeceğim!” diyor. Onun için nefsin mertebelerini bilmek lazım.

“—Ben hangi nefsin mertebesindeyim acaba?”

Nefs-i emmare var, levvame var, mülhime var, ondan sonra mutmainne var. Emmare felâket, levvame de felâket, mülhime de felâket. Ne zaman insan nefsinin mutmainneye atabilirse, o zaman insan insan olmaya layık olur. Ondandır hep hayırlar umulur. Ondandır hep hayırlar beklenir. Nefesi de zikir olur, yürüyüşü de zikir olur, uyuması da zikir olur. Allah cümlemizi affetsin... Hakiki mücahidlerin zümresine hepimizi ilhak buyursun...

Onun için en büyük mücâhede, nefsiyle uğraşmak. Kötülöklere gidiyor nefis, kötölükleri istiyor:

“—Şimdi yazdır, deniz kenarında bir yer bulsak da... Bir banyo yapsak, kum banyosu yapsak, denizde yüzsek. Fena da değil, spordur, yahut vücudun ihtiyacı vardır.” diyor.

İyidir amma günahları ne yapacaksın? Karşına anadan doğma soyunmuş gelmiş. Ona bakmamak için gözüne perde mi bağlayacaksın? Yapabilecek misin? Hamamlarımız da öyle, her yer de öyle... Allah kusurlarımızı affetsin...

Onun için, ibadet taat yapmak kolay. Asıl günahlardan korunmak lazım. Çünük ibadet taat tıpkı bala, yağa, kaymağa, ete ve sair kuvvetli gıdalara benzer. Bunları ne kadar yersen ye. Fakat arkasından ufacık bir zehir atsan, hiç kıymeti olmaz yediklerinin. Canım bu kadar bal, kaymak, et yedirdim ben sana. Ne oldu sana? Ne yapalım, zehir bu. Taatlar, bal kaymak gibidir; ma'siyetler de zehir gibidir.

Ufak değil mi canım? Ufacık bir kibrit, ufacık bir kıvılcım koca binayı yakıyor gidiyor. Duymadın mı sen? Bak buralar eskiden koca koca kaşanelerle doluydu. Fakat bir yangın hepsini sildi, süpürdü, götürdü buraların. Bunlar yeni binalar. Yarın da akıbetlerinin ne olacağını kimse bilmez. Bunlara güvenmeye de gelmez. Binâen aleyh ma'siyet zehirdir. Ufağı, büyüğü hepsi içinde... Onun için ma'siyetten son derece sakınmak lazım. Ma'siyetin en büyüğü, nefsinin boş yere zayi etmek.

Dün bir arkadaş geldi. Kendisinin sıkıntılarından bahsediyor. Derken dedi ki:

“—Benim kusurlarım ne acaba Hocaefendi? Söylesen iyi olur. Çok rica ederim, ne gibi kusurlarım varsa söyle de ben de bileyim!” dedi.

Ben de sordum:

“—Sabahleyin camiye gidebiliyor musun?” dedim.

“—Ah sorma mahallemizde cami de yok dedi. Yaşlı bir adam. “Uzakta var, ona da gidemem!” dedi.

“—E niye gittin oraya?”

Orası şatafatlı, güzel bir yer. E Allah’ın rızası nerede, sen nerede? Caminin, ezanın sesinin duyulmadığı bir yere şeytanlar dolar yâhu. Namazsızların bulunduğu yere, şeytanların olduğu yere neden sen koşuyorsun?

Bir caminin kenarına gel. Ezan-ı Muhammedî’yi beş defa dinle. Çocukların da dinlesin, ne olur? Her gün o dinlene dinlene elbette kulaklara bir tesir yapacaktır. Allah-u Teâlâ’nın rahmeti de nazil olur. Camiler cennet gibidir. Onun için camilerden uzak kalmak kadar büyük gaflet yoktur.

Senin paran ne kadar çok olursa olsun. Onlar bitecek. Şerefın ne kadar büyük olursa olsun o da bitecek. Saadetin, selametın ne kadar büyük olursa olsun, o da bitecek. Asıl sana baki olacak a’mal-i salihandır. Sen a’mal-i salihadan birçoğunu terk et, ondan sonra, “Ben terakki edemiyorum, nedir benim halim?” diye sor.

f. İhramda Peştamal Bulamayan Kimse

Tirmizî, Abdullah ibn-i Abbas RA'dan rivayet etmiş. Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:⁶

الْمُحْرِمُ إِذَا لَمْ يَجِدِ الْإِزَارَ فَلْيَلْبَسِ السَّرَاوِيلَ
وَإِذَا لَمْ يَجِدِ النَّعْلَيْنِ فَلْيَلْبَسِ الْخُفَّيْنِ

(ت. عن ابن عباس)

(*El-muhrimu izâ lem yecid el-izâre, felyelbis es-seravîle; ve izâ lem yecid en-na'leyni, felyelbes el-huffeyni.*)

(*El-muhrimu izâ lem yecid el-izâre, felyelbis es-seravîle*) “İhramlı kimse izar bulamazsa don giyer. (Ve izâ lem yecid en- na'leyni, felyelbes el-huffeyni) Nalın bulamazsa mesh giyer.”

Malum ya herkes bir durumda değildir. Hacca niyet etmiş zavallı gitmiştir. Fakat peştamal tabir ediyoruz biz, belden aşağıya kullanılan bir örtü. Nasıl olsa olur da beyazı makbuldür. Bir de omuza örtülen iki örtüden ibarettir.

Fakat bu adamın bu peştemali almaya parası yok. Fakir adam. Sen deme ki bu da bulunmaz mı diyerekten. Dünyada neler var. Ekmek de bulamayan insanlar var. O da gitmiş.

⁶ Tirmizî, *Sünen*, c.III, s.351, no:764; Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.XII, s.178, no:12811; Abdullah ibn-i Abbas RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.V, s.34, no:11929; *Câmiü'l-Ehâdis*, c.XXII, s.131, no:24493.

E ne yapacak Şimdi, hacı olmasın mı? İŞte onun ayağına giydiği don, o peştamal yerine kaimdir. O da onunla çıksın.

Oraya gidince bir de ayaklarımızdan ayakkabılarımızı çıkarıyorlar. Őorabı, ayakkabıyı çıkarıyoruz. Oranın kendine mahsus terlikleri var... Askılı ayakkabıları var çeşit çeşit. Ne kadar acıdır ki onları da bize ya Őin yolluyor, ya Japon yolluyor. Onu bile yapacak halimiz yok. Allah yardımcımız olsun... İki tasmayı birbirine ekleyip ayağımıza giyecek bir takunyayı beceremiyoruz. Ya Őin'den gelecek, ya Japon'dan gelecek, biz de onu giyeceğiz, hacı olacağız. Paramızı Őin'e yolluyoruz, paramızı Japon'a yolluyoruz. Sonra saadet bekliyoruz. Allah yardımcımız olsun.

Ayakkabı bulamadı. Fakat ayağında mestleri vardı. Onların yerine mestini giysin, ihrama niyetlensin!

Senenin birisinde biri hacca gitmiş. Ankaralı bir arkadaşımız var çok yaşlı. Onu da arkadaşlarımızdan birisi meccânen aldı yanına seni de ben hacıya götüreyim diyerekten götürdü. Fakat adamcağız bakıyorum ki ayağında mest var. Herkesin ayağında o Őıpidıklar var giydikleri. O adamın ayağında mest var. Fakat götüren adam alim. Ben de diyemedim ki sen niÇin bu mesti çıkarmıyorsun, ayağına o Őeylerden giymiyorsun.

Demek ki bu hadis Tirmizi Hazretleri'nindir, bununla amel ederek onun mesine cevaz vermiş bu zat. Sen de böyle hacı olursun demiş o da olmuş. Yani dinimizde zorluk yok ve's-selam.

g. Boşanmak İsteyen Kadın

Abdür-rezzak, Eş'as Rh.A'ten rivayet etmiş.

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:⁷

الْمُخْتَلِعَاتُ وَالْمُنْتَزِعَاتُ هُنَّ الْمُنَافِقَاتُ

(عبد الرزاق عن الأشعث مرسلًا)

RE. 233/7 (*El-muhteliätü ve'l-münteziätü hünne'l-münâfikät*) (*El-muhteliätü ve'l-münteziätü*) Kocasından talak talebeden ve

kocasından izinsiz başını alıp giden kadınlar, (*hünne'l-münâfikät*) münafıklardır.”

Fıkıh meselesi. Tabii evleniyor insanlar; ya birbirlerinden memnun oluyorlar, ya olmuyorlar. Şimdi tabii kadının ipi erkeğin elindedir. İsterse boşar, isterse boşamaz. Fakat adam memnun, kadın memnun değil, ayrılmak istiyor. “Beni boşa!” diyor, adam “Boşamam, nasıl boşayayım ben seni!” diyor.

“—Sana şu kadar para vereyim, şöyle bir ev vereyim, şöyle bir mal vereyim!” diyor, kandırıyor adamı. “Bunları verirsem boşar mısın beni?” diyor.

⁷ Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.II, s.414, no:9347; Beyhakî, *Sünenü'l- Kübrâ*, c.VII, s.316, no:14639; Ebû Ya'lâ, *Müsned*, c.XI, s.110, no:6237; Ebû Hüreyre RA'dan.

Abdür-rezzak, *Musannef*, c.VI, s.514, nı:11891; Eş'as Rh.A'ten.

Heysemî, *Mecmaü'z-Zevâid*, c.IV, s.636, no:7825; Ukbe ibn-i Âmir RA'dan.

“–E boşanalım o zaman!” diyor.

Bu paranın mukabilinde boşanmaya *muhteliat* diyorlar. Ayrılmayı şarta bağlıyor. Kadın tarafından böyle bir teklif yapılıyor. Bu teklifi de erkek kabul ediyor. Malı alıyor, kadını boşuyor, bırakıyor.

Fakat Peygamber SAS Efendimiz diyor ki:

“–Bunu isteyen, yapan kadınlar münafık kadınlardır.”

Yani imanlı kadın bunu yapmaz. Allah’ın takdirine razı olur. “Bu benim erkeğimdir.” der, erkeğine lazım olan saygıyı, hürmeti gösterir.

Öbürü boşanmak için erkeğine itaat etmiyor. Kavgalar, gürültüler çıkarıyor. Rahatsızlıklar yapıyor. Erkeği boşamay a mecbur etmeye çalışıyor. Erkek de boşamıyor tabii. Bu sefer, “Sana şu kadar mal vereyim de beni boşa!” diyor. O zaman boşuyor. Ama bunları yapmak münafıklık. İtikadî değil de amelî münafıklık...

h. Sahibi Ölen Köle

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:⁸

الْمُدَبَّرُ لَا يُبَاعُ وَلَا يُوهَبُ وَهُوَ حُرٌّ مِنَ الثُّلُثِ

(قط. ق. وضعناه عن ابن عمر وصحاح وقفه)

RE. 233/8 (*El-müdebberü lâ yübâu, ve lâ yûhebü, ve hüve hurrün mine’s-sülüs.*)

(*El-müdebberü lâ yübâu*) “Müdebber (sahibi öldükten sonra azad olacak olan köle) satılmaz. (*Ve lâ yûhebü*) Hediye de verilmez. (*Ve hüve hurrün mine’s-sülüs*) O terekenin üçte birinden hür kılınır.”

Müdebber’in bugün adı var, kendi yok. Onun için onun lafını uzatmaya lüzum yok!

i. Deccal Medine’ye Giremez

Taberânî Temîm-i Dârî RA’dan rivayet etmiş.

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:⁹

الْمَدِينَةُ طَيِّبَةٌ وَلَيْسَ شُعْبٌ مِنْ شُعَابِهَا
إِلَّا عَلَيْهِ مَلَكٌ شَاهِرٌ سَيْفُهُ لَا يَدُ
خُلَهَا الدَّجَالُ أَبَدًا

(أبو عوانة طب. عن فاطمة بنت قيس عن تميم الدارى)

RE. 233/9 (*El-medînetü taybetün, ve leyse şu’bün min şuàbihâ, illâ aleyhi melekün şâhirun seyfehû, lâ yedhulühe’l-deccâlü ebeden.*)

⁸ Beyhakî, *Sünenü’l-Kübrâ*, c.X, s.314, no:21361; Dâra Kutnî, *Sünen*, c.IV, s.138, no:50; Deylemî, *Müsnedü’l-Firdevs*, c.IV, s.199, no:6613; Abdullah ibn-i Ömer RA’dan.

⁹ Taberânî, *Mu’cemü’l-Kebîr*, c.II, s.54, no:1269; Heysemî, *Mecmaü’z-Zevâid*, c.III, s.663, no:5836; Temîm-i Dârî RA’dan.

Kenzü’l-Ummâl, c.XII, s.248, no:34893; *Câmiü’l-Ehâdîs*, c.IX, s.65, no:7922.

(*Inne taybete'l-medînete*) “Taybe Medine’dir. (Ve leyse şu'bün min şuàbihâ) Onun yol ve geçitlerinden hiçbiri yoktur ki, (*illâ aleyhi melekün şâhirun seyfehû*) orada kılıcını çekmiş melekler bulunmasın. (*Lâ yedhulühe'l-deccâlü ebeden*) Onlar Medine’ye Deccal’ı ebediyen sokmazlar.”

Orası Peygamber SAS’in yattığı bir belde-i tayyibedir. O belde-i tayyibeyi Cenâb-ı Hak bak nasıl muhafaza ediyor. onun için medine-i Münevvere beldelerin en güzelidir. Memleketlerin en güzelidir. Yerlerin en güzelidir. İmam-ı Malik’e göre en güzel belde, Medine-i Münevvere’dir. Fakat cumhur ülemanın ittifakında, Mekke-i Mükerreme, Medine-i Münevvere’den efdaldır. Yalnız Medine-i Münevvere’de Resûlullah SAS’in cesed-i mübareklerini ihtiva eden ... arştan da aladır. Bu ...-ı şerife arştan da aladır yani. Onun emsali yok. Allah cümlemize orasını ziyaret etmek, o mübarek Resûlullah’a selamlar arz etmek suretiyle şerefyab etsin...

Buyurun, ruhuna beraber bir salât u selâm okuyalım:

Es-salâtu ve’s-selâmü aleyke yâ rasûla’llah.

Es-salâtu ve’s-selâmü aleyke yâ habiba’llah.

Es-salâtu ve’s-selâmü aleyke yâ halila’llah.

Es-salâtu ve’s-selâmü aleyke yâ seyyide'l-evvelîne vel-âhirîn.

Demek ki Medine tayyib bir memleket olmasıyla beraber, onun sokaklarından hiçbir sokak yok; sokaklarından, bağlarından, yollarından hiçbir yol yoktur ki, o yolun üzerinde bir melek vardır. Kılıcını çekmiş duruyor orada. Hiçbir zaman oraya Deccal giremeyecek. Yani fitne ve fesat oraya giremeyecektir. Girdi miydi kıyamet kopmuş demektir.

Ebedâ kelimesi var; hiçbir zaman oraya Deccal giremeyecek. Yani fitne ve fesat oraya giremeyecektir. Girdi miydi, kıyamet kopmuş demektir.

j. Medine'nin de Haremi Vardır

Abd ibn-i Humejd ve İbn-i Cerîr, Câbir ibn-i Abdullah RA'dan rivayet etmişler.

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:¹⁰

الْمَدِينَةُ حَرَامٌ كَحَرَامِ مَكَّةَ وَالَّذِي أَنْزَلَ
الْقُرْآنَ عَلَى مُحَمَّدٍ إِنَّ عَلَى أَنْقَا
بِهَا مَلَائِكَةً يَحْرُسُونَهَا مِنَ الشَّيْطَانِ

(عبد بن حميد وابن جرير عن جابر)

¹⁰ Abd ibn-i Humejd, *Müsned*, c.I, s.340, no:1131; Câbir ibn-i Abdullah RA.

Kenzü'l-Ummâl, c.XII, s.243, no:34869; *Câmiü'l-Ehâdis*, c.XXII, s.135, no:24509.

RE. 233/10 (*El-medînetü harâmün keharâmi mekkete, ve'llezî enzele'l-kur'âne alâ muhammedin, inne alâ enkâbihâ melâiketen yahrusûnehâ mine's-şeytâni.*)

(*El-medînetü harâmün keharâmi mekkete*)
“Medine de Mekke gibi harem arazidir. (*Ve'llezî enzele'l-kur'âne alâ muhammedin*)

Kur'an-ı Kerim'i Hz. Muhammed SAS'e indiren zâta yemin ederim ki, (*inne alâ enkâbihâ melâiketen*) her bir geçidini melekler tutmuştur, (*yahrusûnehâ mine's-şeytâni*) şeytandan korurlar.”

Mekke'nin bir hududu vardır, oradan ot koparılmaz, avlanmaz. Oraya layık olan hürmeti yapmak lazım. Cidde'den geçilirken bilmem kaç kilometreden sonra iki tane sütun gelir. O sütunlarla:

“—Buradan ötesi Harem bölgedir.” deniliyor.

Artık oradan öteye ihramsız girilmez, av avlanılmaz, ağacı kesilmez, kavga gürültü yapılmaz. Orada gayet terbiyeli, edepli, huşû ile gitmek lazım.

Ama ne yazık! Şimdi bizim Efes denilen yerde, “Hz. İsa'nın yeridir.” diyerek oraya papazlar gelmişler, oturmuşlar. Çok uzak yerlere levhalar asmışlar:

“—Dikkat ediniz, Hz. İsa'nın doğum yerine geliyorsunuz. Sigara içmeyiniz, kavga etmeyiniz, gürültü etmeyiniz, huzurla geliniz.” diyerek gelenleri ikaz sadedinde böyle levhalar koymuşlar.

Biz Kâbe-i Şerîf'e de gireriz, Medine-i Münevvere'ye de gireriz fakat kendimizden daha haberimiz yok. Nereye geldiğimizi, nerede olduğumuzu bilmeyiz; kavga da ederiz, kötü söz de söyleriz. Dövüşürüz de icabında, beş kuruş sen fazla aldın diyerekten neler olur.

Allah muhafaza etsin...

Medine-i Münevvere de Mekke-i Mükerre gibidir. Çünkü orada Muhammed Mustafa SAS'e Kur'an-ı Azîmü's-şân nâzil olmuştur.

Bunun hakkında da çok acı bir şey dinledim. Allah hepimizi affetsin... Söylemeye dilim varmaz, söyleyemem.

Onun için, ilmi olmayan insan bugün yanmıştır, yani cehenneme girmiş demektir. Dînî ilimden haberi olmayan insan, kendini bugün cehenneme hazırlamış ve atmıştır yani.

Niçin? Çünkü münafıklar Rasûlüllah'ın zamanında da vardı, bugün daha fazlası ile var. Onlar dinimizin aleyhinde envai çeşit fitneleri ilka edeler, söylemekten sakınmazlar, çekinmezler, söylerler. Eğer ilmin yoksa aldanırsın onlara, vah vah dersin, yazık benim ömrüme, boşuna geçirmişim vaktimi dersin. İlmin olursa mukabele edersin;

“—Sen ne yapıyorsun efendi, deli misin?” dersin.

Dün akşam dinlediğim bir hikâyeye hoşuma gitti de size de nakledeyim. Akılsız diyeceğim artık, akılsızın biri gelmiş demiş ki:

“—Amcalar, size ben bir şey söyleyeceğim.”

“—Söyle, buyur.” demişler.

“—Siz şu camiyi görüyor musunuz?”

“—Görüyoruz.”

“—Minareyi de görüyor musunuz?”

“—Görüyoruz.”

“—Şadırvanı da da görüyor musunuz?”

“—Görüyoruz.”

“—Neden? Var da görüyorsunuz. Ya Allah’ı görüyor musunuz?” demiş.

Köylüler susa kalmış. Bir ihtiyar zât çıkmış, demiş ki:

“—Bu adam delidir yahu!”

“—Görüyor musunuz bu adamı, boyu posu filan da yerinde?”

“—Görüyoruz.”

“—Ama delidir!” demiş.

“—Neden?” demişler.

“—Aklı yok! Görüyor musunuz bunun aklını?” demiş.

“—Görmüyoruz!” demişler.

“—Eh aklını görmüyorsanız, deli demektir bu!” demiş. Başka türlü olur mu deli? Akıllı adam böyle şey der mi?

“—Sen görmediğin şeyleri inkâr ediyorsun; aklını bize göster bakalım!” demiş.

Adam susmuş kalmış.

Bugün ilim var memlekette... İlim diyor ki görme bir hat üzerindedir; o hattın aşağısındakini göremezsin, yukarısını da göremezsin. Bunu bildiğin halde, nasıl diyorsun sen görmediğime inanmam diye?

Sen bu mikroskop yokken mikrobu görüyor muydun? Pekâlâ görmüyordun. Nasıl, niçin inanıyordun ona?

Bugün telefonla olsun, telsizle olsun, bizim kulağımıza gelen sesler görünüyor mu? Görünmüyor.

Ama ses bu makine vasıtasıyla kulağımıza gelince, o sesi anlıyoruz. Kaldırınca ses kesiliyor, yok telefonumuzda ses. Açıyorsun ses çıkıyor ortaya. Demek ki o ses mevcut. Fakat onu duyacak kulak yok bizde... O makine vasıta oluyor, o sesi bize duyuruyor. Gözlere de gözlükler takılıyor, mercekler takılıyor, görünmeyen şeyler görünüyor.

Demek ki insanın görmesini Cenâb-ı Hak hudutlamış. Bu huduttan aşağısını da göremiyorsun, yukarısını da göremiyorsun. Yok mu? Var ama Allah sana vermemiş bu görme kabiliyetini. Nasıl inkâr ediyorsun sen şimdi bunu?

Hem ilim sahibiyim diyorsun, ilmim var diyorsun, hem de Allah'ın verdiği ilmi inkâr ediyorsun herkesin gözü önünde?

Ey be adam! Bu kadar eserleri ile kâinatı donatmış, bu kuvvetin sahibi olan Allah'ı göremeyen göz, elbette hayvanın gözünden daha aşağıdır. Bu varlığı görüyorsun, şu âsâra bak. Bunların hepsi;

“—Benden Allah'a git!” diyor.

“—Beni yaradan Allah'tır, bir Allah'tır!” diyor.

Onun için, insanları cehaletten kurtaran, cehaletten kurtarıp saadete eriştiren bu Kur'an-ı Azimü's-şân, Medine-i Münevvere'de nâzil olmuştur. Medine'nin her bir geçidini melekler tutmuştur, şeytandan korurlar.”

k. Medîne Mekke'den Hayırlıdır

Taberânî ve Beyhakî, Râfî ibn-i Hadîc RA'dan rivayet etmişler. Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:¹¹

الْمَدِينَةُ خَيْرٌ مِنْ مَكَّةَ

(طب. ق. فى الأفراد عن رافع بن خديج)

RE. 233/11 (*El-medînetü hayrun min mekkete.*) “Medine-i Münevvere Mekke-i Mükerreme'den daha hayırlıdır.”

İmam Mâlik de bununla amel ederek, Medine-i Münevvere'nin hayrına hüküm vermiş.

¹¹ Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.IV, s.288, no:4450; Mâlik, *Müsned-i Muvatta*, c.I, s.7; Heysemi, *Mecmaü'z-Zevâid*, c.III, s.643, no:5778; İbn-i Adiy, *Kâmil fi'd-Duafâ*, c.VI, s.191; Buhârî, *Târih-i Kebir*, c.I, s.160, no:476; Râfî ibn-i Hadîc RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.XII, s.230, no:34801; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XXII, s.138, no:24514.

I. Medîne İmanın Merkezidir

Taberânî ve Şîrâzî, Ebû Hüreyre RA'dan rivayet etmişler. Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:¹²

الْمَدِينَةُ قُبَّةُ الْإِسْلَامِ وَدَارُ الْإِيمَانِ دَارٌ مِنَ
الْهَجْرَةِ وَمُبَوَّأُ الْحَلَالِ وَالْحَرَامِ

(طس . والشيرازى عن أبى هريرة)

RE. 233/12 (*El-medînetü kubbetü'l-islâmi, ve dâru'l-îmâni, ve ardu'l-hicreti, ve mübeveü'l-halâli ve'l-harâmi.*)

(*El-medînetü kubbetü'l-islâmi*) “Medine-i Münevvere İslâmiyet’i toplayan bir belde-i tâhiredir, (*Ve dâru'l-îmâni*) ve imanın da merkezidir. (*Ve ardu'l-hicreti*) Peygamber SAS’in de hicret ettiği bir yerdir. (*Ve mübeveü'l-halâli ve'l-harâmi.*) Helal haram hep burada beyan olmuştur.”

El-hamdü lillah!

m. Benim Komşularıma Yardım Edin!

Dâra Kutnî, Câbir ibn-i Abdullah RA'dan ve Taberânî, Ma'kıl ibn-i Yesâr RA'dan rivayet etmişler.

¹² Taberânî, *Mu'cemü'l-Evsat*, c.V, s.380, no:5618; Deylemî, *Müsnedü'l- Firdevs*, c.IV, s.225, no:6678; Ebû Hüreyre RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.XII, s.230, no:34802; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XXII, s.138, no:24516.

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:¹³

الْمَدِينَةُ مُهَاجِرِي وَمَضْجَعِي مِنَ الْأَرْضِ

وَحَقٌّ عَلَيَّ أُمَّتِي أَنْ يُكْرِمُوا جِيرَانِي مَا

اجْتَنَبُوا الْكِبَائِرَ فَمَنْ لَمْ يَفْعَلْ ذَلِكَ سَقَاهُ

اللَّهُ طِينَةَ الْخَبَالِ عَصَاةُ أَهْلِ النَّارِ

(قط . عن جابر ؛ طب . عن معقل)

RE. 233/13 (*El-medînetü muhâcerî, ve madcaî mine'l-ardi; ve hakkun alâ ümmetî en yükrimû cîrânî; me'ctenebû el-kebâira, femem lem yef'al zâlike minhüm, sekâhullàhu min tîneti'l-habâli; Kulnâ: Yâ ebâ yesârin, mâ tînetü'l-habâli? Kâle: Usârâtü ehli'n- nâri.*)

(*El-medînetü muhâcerî*) “Medîne benim hicret ettiğim yerdir. (*Ve madcaî mine'l-ardi*) Arzda yatacağım yerdir. (*Ve hakkun alâ ümmetî en yükrimû cîrânî*) Ümmetim üzerine komşularıma yardım borçtur, (*me'ctenebû el-kebâira*) kebâirden sakındıkları müddetçe...

¹³ Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.XX, s.205, no:470; Rûyânî, *Müsned*, c.III, s.483, no:1287; İbn-i Adiy, *Kâmil fi'd-Duafâ*, c.V, s.332; Heysemî, *Mecmaü'z- Zevâid*, c.III, s.665, no:5840; Ma'kûl ibn-i Yesâr RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.XII, s.246, no:34885; *Câmiü'l-Ehâdis*, c.XXII, s.139, no:24518.

(*Femen lem yef'al zâlike minhüm*) Kim bunu yapmazsa, (*sekâhullâhu min tâneti'l-habâli*) Allah ona *tâneti'l- habâl*'den içirir.”

(*Kulnâ*) Râvî Ma'kıl ibn-i Yesâr'a sorduk: (*Yâ ebâ yesârin, mâ tânetü'l-habâli*) Ey Ebâ Yesâr, *tânetü'l-habâl* nedir? (*Kâle: Usârâtü ehli'n-nâri.*) ‘Cehennem ehlinin irinlerinden akan sulardır.’ dedi.”

Medine-i Münevvere Peygamber SAS'in hicret ettiği belde-i tayyibedir. Yattığı yer de orasıdır. Rasûlüllahın dostlarına, komşularına, etrafında bulunan memleket halkına ikram etmek ümmetine borçtur. Fakat benim komşularım günah-ı kebairden sakındıkları müddetçe...

Şimdi hacca gidiyoruz biz, o zavallılar bize ikram ediyorlar, ev veriyorlar, işte bize delillik, kılavuzluk ediyorlar, yol gösteriyorlar. Bilmediğimiz yerleri öğretiyorlar. Mukabilinde onlara bir hediye veriyoruz.

“—Soydular bizi... Aldılar paralarımızı, çok aldılar!” diyerek artık kendini bilmezlerin çeşitli sözlerini söylemeye de lüzum yok.

Orada bizim ikramımız, onların hizmetlerine mukabil değil de onlara hiç hizmet etmeseler bile borcumuz. Onlar Belde-i Tayyibe'de Rasûlüllah'ın hamîleri, hafızları, muhafızları. Cenâb-ı Hak onları seçmiş buraya koymuş. Onların işleri güçleri hacılar. Zenginleri var işlerinde başka. Fakat ekseriyetle hacılardan geçinirler.

Onun için onlara vereceğimiz 5-10 kuruşu çok görmemek ve onlardan helallik almak, af istemek, hoşgörün demek. Çok veremedik, yapamadık diyerekten özür dilemek vazifemizken, kavga gürültü yapmak, çok para istiyorsunuz diye dövüşmek hiç de câiz değil.

Ben şimdi gördüm, o pasaportlarımıza işte bir mühür basıyor onlar. “Artık bunların işi bitti gidin.” diyerekten. Bu pasaport başına 5 lira 10 lira bir para istiyor.

“—Vay ne hakkınaymış da sen bu parayı bizden istiyormuşsun, bu kanunu yokmuş, bir şeyi yokmuş!” diye dövüş edenleri de gördüm yani.

Canım 5 lira 10 lira nedir bu, çok para mıdır?

Kim onlara hürmetsizlik, saygısızlık gösterirse, Cenab-ı Hak kıyamet gününde bu habâl denilen Cehennem ehlinin irinleri ile onları sulayacak.

“—Siz benim komşularıma hürmetkâr davranmadınız, saygı göstermediniz. Onların incittiniz, size de bugün bu lâyıık diyecekler.

Allah affetsin...

n. Kadının Allah’a En Yakın Hali

Taberânî ve İbn-i Hibbân, Abdullah ibn-i Mes’ud RA’dan rivayet etmişler.

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:¹⁴

الْمَرْأَةُ عَوْرَةٌ وَإِنَّهَا إِذَا خَرَجَتْ اسْتَشْرَفَهَا
الشَّيْطَانُ وَإِنَّهَا أَقْرَبُ مَا تَكُونُ إِلَى اللَّهِ وَهِيَ

فِي قَعْرِ بَيْتِهَا

(طب . حب . عن ابن مسعود)

RE. 233/14 (*El-mer'etü avretün, ve innehâ izâ haraceti'steşrafehe's-şeytânü, ve innehâ akrabü mâ tekûnü ila'llâhi, ve hiye fî ka'ri beytihâ.*)

(*El-mer'etü avretün*) “Kadın avrettir, (ve *innehâ izâ haraceti'steşrafehe's-şeytânü*) dışarı çıkınca şeytan onu gözler. (Ve *innehâ akrabü mâ tekûnü ila'llâhi*) Kadının Allah'a en yakın olduğu zaman, (ve *hiye fî ka'ri beytihâ*) evinin en derin yerinde olduğu zamandır.”

Geçenlerde kardeşler toplanmışlar da, bizim hanımları mantolarına nasıl şekil verelim diyerekten bir toplantı yapmışlar. Terzi bulmuşlar, kumaş bulmuşlar ve konfeksiyon mı diyorlar ne diyorlar onun adına...

“—Çeşitli modeller yapacağız, hanımlarımızı bunlarla dışarı çıkaracağız. Bunları giydirip çıkarmak cemiyete bugün daha uygun!” diyerekten bir şeylerle geldiler.

¹⁴ Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.IX, s.295, no:9481; Taberânî, *Mu'cemü'l-Evsat*, c.III, s.189, no:2890; Bezzâr, *Müsned*, c.I, s.324, no:2061; İbn-i Ebî Şeybe, *Musannef*, c.II, s.384, no:7698; İbn-i Huzeyme, *Sahîh*, c.III, s.93, no:1685; Heysemî, *Mecmaü'z-Zevâid*, c.II, s.156, no:2116; İbn-i Adiy, *Kâmil fi'd-Duafâ*, c.III, s.423; Hatîb-i Bağdâdî, *Târih-i Bağdad*, c.VIII, s.451, no:4565; Abdullah ibn-i Mes'ud RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.XVI, s.411, no:45158; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XXII, s.148, no:24532.

Çok güzel! Tabii zamanın icabına göre hanımın örtülmesine layık kisveyi bulmak da vazife. Fakat şu Cenâb-ı Peygamberin buyruğu nasıl? Tek tek okuyayım:

“—Kadın baştan aşağı avrettir, nâ-mahremdir.”

Evinden dışarıya çıktığı vakitte, istersen demirden kafesin içine sok, istersen çarşafın içine sok, istersen mantonun içerisine sok, istersen önüne peçe de koy. Nereye koyarsan koy. Bunun vücudu yok mu? Ne içerisine sokarsan sok, saklayamazsın ya vücudunu...

Dışarı çıkınca şeytan onu gözler. Gözünü diker bakar.

Bu şeytan tabirine de dikkat edin. Şeytan buradaki şeytan değil, insanın şeytanı... Bak bak bak! İnsanı şeytanına da Cenab-ı peygamber şeytan adıyla; “Şeytan gibi olan insan onu görünce şehveti kalkar, kabarıp, fenalık yolları açılır, şunlar olur bunlar olur.” buyuruyor.

İki gözünün dikilişi kâfidir, başka bir şey istemez. Mıknatıstır gözler. Sen her tarafını kapatsan, gözünü kapayamazsın, gözü açık kalacak, görecektir çünkü etrafını.

Tek gözü olsa... Tek gözü de kâfi. Gözüyle iki göz birbirine baktı mıydı gözlerin verdiği elektrik, gözlerin verdiği şehvet, gözlerin verdiği yazısız mektup, gözlerin verdiği o aşkı muhabbet aradan akar gider. Ne telefona benzer, ne telgrafa benzer, ne telsize benzer, ne başka bir şeye benzer. O Allahu Teâlâ'nın verdiği kuvvet. İki tarafa akar gider.

Çıktı mı evden, tamam işte! O bakışlar kâfidir onun için.

Onun için Cenâb-ı Hak Kur'ân-ı Azimüşşan'da Sûre-i Nûr'da erkeğe diyor:

قُلْ لِلْمُؤْمِنِينَ يَغُضُّوا مِنْ أَبْصَارِهِمْ
وَيَحْفَظُوا فُرُوجَهُمْ

(النور: ٣٠)

(Kul li'l-mü'minîne yeğuddù min ebsàrihim ve yahfezù furûcehüm) “Mü'min erkeklere söyle ey Rasû'l-i Zîşânım, gözlerine sahip olsunlar, namuslarını korusunlar, harama kuşak açmasınlar!” (Nur, 24/30)

Ondan sonraki ayette de:

وَقُلْ لِلْمُؤْمِنَاتِ يَغْضُضْنَ مِنْ أَبْصَارِهِنَّ
وَيَحْفَظْنَ فُرُوجَهُنَّ

(النور: ٣١)

(Ve kul li'l-mü'minâti yağdudne ebsàrihinne ve yahfazne furûcehünne) “Hanımlara da söyle, onlar da gözlerine sahip olsunlar, haram olan yerlere, kişilere bakmasınlar; namuslarını korusunlar, namuslarını pâyümâl etmesinler!” (Nur, 24/31) diye tavsiye, iki tarafa birden veriliyor.

Yum gözünü, baktın mı dayanamazsın.

Ateş var, ateşe karşı elini sürdün mü yakacak. Ateş nasıl elini yakarsa, o bakış da seni yakacak. Onda yanmamak için görmemek lazım. Ateşi nasıl tuttuğun vakitte yakıyorsa, baktığın vakitte sen yanacaksın.

Ona aşk diyorlar, aşkın da ateşin başka... Çeşitli hadiseler oluyor, görüyoruz dünyada.

Kadının Allah-u Teâlâ'ya en yakın olduğu bir yer, evinin en karanlık köşesi... Evinde kimseyle ünsiyeti yok. Orada Allah'a namaz kılar. Şimdi bizim kadınlar namaz kılacağız diye Fatih'e giderler, Eyüp'e giderler, şuraya giderler. "Camide imamın arkasında namaz kılmak efdaldir!" derler.

Peygamber SAS'in arkasında namaz kılmak için hatunlar, o günün hatunları. Evliyalar yani, evliyâ hanımlar dediler ki;

"—Yâ Rasûlallah! Müsaade et, biz de geelim senin arkandan namaz kılalım." dediler.

Dedi ki;

"—Yok, mahallenizdeki cami bir, ondan daha âlâsı evinizin içi." dedi.

Ondan daha âlâsı evinizin içi!

Bugün bizim hanımlar diyorlar ki:

"—Biz hacca da gideceğiz. Hocaefendi niçin bize engel oluyorsun, mâni oluyorsun?"

"—Kadınlığı bırak, nereye istersen git!"

Kadın iken çıkabiliyor musun, çıkabilir misin? Çıkamazsın.

Erkeğe o kuvveti, kudreti koyan Allah seni hanım yapmış. Sen de o hanım oluşunun kıymetini unutma! Onun kıymeti de çok yüksektir yani. Onlar bugünün tabiri ile çok uzun dersleri var.

Fakat onların kıymetlerini biz bugün zayı etmişiz; fabrikaya gönderiyoruz çalıştırıyoruz, işyerlerine gönderiyoruz çalıştırıyoruz, memur yapıyoruz çalıştırıyoruz. Bunların hakkını biz çiğniyoruz. Bunların hakkını çiğneyen biz erkekleriz. Binâen aleyh onların hakkından mes'ul ana baba ve kocalarıdır.

Çünkü onların himayesi bizim üzerimize borçtur. Bunu yapmıyoruz da:

“—Bir para getirsin bize. Zaman geçim darlığı var. Böyle 3-5 kuruş ile olmuyor bu iş. Bu da gitsin.” diyoruz.

Kız? Kızım da gitsin. Hanım? Hanım da gitsin.

Eh paralar gelsin, ama âhiret gidecekmiş kimin umurunda? Cahilliğin ta kendisi...

Burada kalsın da arkasını gelecek dersimizde okuruz inşaallah.

Cenâb-ı Hak hepimizi affetsin... Tefvikat-ı samedâniyyesine mazhar etsin... Allah-u Tealâ'nın istediği gibi bir kul, Peygamber SAS'in istediği gibi bir ümmet olabilmek devlet ü şerefini Cenab-ı Allah cümlemize nasib-i müyesser etsin... *Li'llâhi'l-fâtihah!*

Mehmed Zâhid KOTKU

21. 05. 1972 - İskenderpaşa Camii

[Bütün Mehmed Zahid KOTKU/ Hadis](#)

[Derslerine PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

SERVER
Kürsü